

CAPITOLUL 2

Un prinț printre poznași

— Așa, a șasea B! zise domnul Barrington, mutând monitorul pe catedră. Avem vești bune. Astăzi vom urmări un documentar educativ.

Dinspre clasă se auzi un oftat general.

— Nu mai oftați! ceru domnul Barrington. Încă un oftat răsună în clasă.

— Am zis să nu mai oftați. N-am zis să mai oftați.

— Ne uităm la *O lume fără plumb?* se interesă Barry Bennett.

— Nu. Cu toate că *a* fost foarte bun, răspunse

domnul Barrington, introducând DVD-ul în player. Mai ales partea care arăta de ce ar fi o problemă pentru izolarea cablurilor.

— Nu ăla despre praf! Vă rog! zise Sam Green.

— Despre *Ajunge peste tot* vorbești? Îți aduc la cunoștință faptul că a câștigat un DAFTA!

— Vreți să spuneți, BAFTA?

— Nu, e un premiu al Asociației Căutătorilor de Praf și Mizerie².

— Vă rog să nu fie *Lumea păstorului*.

— Taci și stinge lumina, Malcolm Bailey; și nu-mi spune că nu ți-au plăcut la nebunie cele douăzeci de minute din documentarul acela, despre gustul pe care îl au pentru oi diferitele soiuri de iarbă.

Malcolm dădu din cap cu convingere – ca și cum chiar ar fi știut *asta* – și stinse lumina.

² În original, *Dust and Film Truckers Association*. Jocul de cuvinte se referă la premiile BAFTA: British Academy of Film and Television Arts – Academia Britanică pentru Artă Filmului și a Televiziunii (n. trad.).

Pe urmă își dădu seama că nu poate să facă asta. Sau, dacă ar face-o, ar trebui să dea o mulțime de explicații, iar ea nu l-ar crede. Și chiar dacă l-ar crede, se îndoaia că, la final, ar mai fi dornică să-i răspundă la întrebarea: „Deci, ce-ar trebui să-i spun Dionnei ca să o fac să mă placă iar?”

Se ridică de pe canapea și scotoci prin cele paisprezece cutii de pizza împrăștiate prin living, să vadă dacă mai rămăseseră bucățele delicioase de blat cu umplutură. Numai că, din moment ce făcuse deja asta cu o seară înainte, nu mai era niciuna. Se duse la sacou, scoase cardul de credit al domnului Carter și se îndreptă către telefon.

Cu toate acestea, când ridică receptorul, nu mai era sigur că vrea să comande tot pizza – nu știa câți bani avea, de fapt, domnul Carter în cont și nu voia să-i cheltuiască pe toți pe pizza.

– SĂNGEREZI SĂNGEREZI!
– NU, NU SĂNGERAȚI, DOAMNA
VALENTINE-FINE!
– OBE!
– OBE, MĂ IERTAȚI!
– CINE A FĂCUT ASTA?

strigă domnul Mann, mai tare chiar decât doamna Valentine-Fine OBE.

Întrebarea era bună. Iar răspunsul avea să se dezvăluie destul de repede.

Domnul Carter și Dionna (și toți profesorii și întregul public) priveau în sus. Deasupra sălii, folosită uneori și pentru spectacole de teatru, erau mai multe grinzi de care stăteau prinse cortine și decoruri. De acolo cobora, ținând în mâini două containere mari, metalice, din care picurau rămășițele a ceea ce evident fusese o cantitate ENORMĂ de tocană din amestec pentru tort, zâmbind – radiind, de fapt – Ryan Ward.

